

Llar, agra llar

Quan van trucar a la porta em vaig dirigir a dalt de l'escala, com de costum quan rebíem visita, i em vaig quedar segut a l'últim esglaó, tapat per la barana, però podent veure a través els forats qui es trobava darrere la porta. Es tractava de la policia, venien a informar-nos com anava el cas. Van venir justament el dia que es complien deu anys de la desaparició de la meva germana, així que vaig trigar poc a adonar-me del que venien a dir. Érem bessons, i des del dia que em vaig aixecar amb els plors de la meva mare que parlava al menjador amb els agents, la meva ànima es va veure envaïda per un sentiment massa aspre: una barreja de melancolia i de buit que van acabar constituint durant aquells anys l'únic que podia sentir. Avui dia encara penso que aquest sentiment venia d'abans, el més segur és que fos del dia en el qual la meva germana va marxar. Ho podríem considerar intuïció o una connexió entre bessons, però hi va haver alguna cosa que m'advertia que no la podia deixar sortir. Per no semblar boig, vaig decidir no fer cas a la veueta. Encara em demano què hagués passat si ho hagués fet. Potser res, la meva germana era ben tossuda, o potser això és el que intento dir-me per no pensar que indirectament vaig ser jo qui no va impedir que la segrestessin.

Al final, l'únic que vaig sentir dir a la policia era el que no volia assumir durant aquells anys:

- No hem trobat el cadàver de la seva filla, però no tenim cap indicatiu que ens indiqui que continua viva. No. No m'ho volia creure. No m'ho podia creure. No hi havia proves, oi que no? Només venien perquè havien passat deu anys. No ho entenia, i el que entenia encara menys era que quan vaig treure una mica el cap per veure la reacció dels meus pares, em vaig trobar les cares més indiferents que hagués vist en la meua vida. Volia pensar que era perquè ells ja estaven preparats per a la notícia, però continuava sent la mort d'una filla...

Sense que tingués temps de recuperar-me de la notícia, una altra desgràcia va donar-se a casa nostra. El meu pare va desaparèixer una setmana després. Tot i que no fos massa proper a ell, l'estimava, i molt. Aquest cop, el fet que el meu pare s'esfumés sense raó aparent, em va acabar preocupant encara més que la primera vegada: un primer cop és mala sort, el segon ja demostra que no és casualitat. Més que pena, la desaparició em va deixar molt angoixat. Massa, diria jo. Si no van trobar el culpable la primera vegada, ningú m'assegurava que el trobessin la segona, vaig pensar; a més, si continuàvem així, la meua mare i jo podríem ser els següents. Els meus pensaments i sentiments m'ho van deixar

ben clar: no em podia quedar de braços plegats, havia d'investigar pel meu compte i sabia que no podia confiar en ningú més perquè tots semblaven insensibles davant d'aquesta situació; fins i tot la meva mare, la mateixa que plorava per la seva filla fa deu anys, ara no semblava gaire preocupada ni pel fet que no s'hagués trobat la seva filla, ni perquè el seu marit hagués desaparegut. Ara, a diferència de quan va desaparèixer la meva germana, jo ja no tenia quinze anys i no sentia tanta impotència com quan va passar. Ara en tenia vint-i-cinc, fet que em donava més llibertat.

Així doncs, el dia mateix em vaig posar a investigar a casa meva. Des de l'àtic fins al pati del darrere, vaig buscar en cada racó de la casa la mínima pista, nota, foto. Molt possiblement en va, però no hi pensava en aquell moment, l'únic que volia era descobrir si les meves sospites i inseguretats en el que hauria de ser el lloc més segur per a mi, eren fundades o no. Així vaig passar tot el matí i la tarda, aprofitant aquell dia que la meva mare havia anat a passejar per la ciutat i sabent que arribaria ben tard, com de costum. Després d'hores i hores de recerca gairebé havia perdut tota esperança, fins que vaig trobar una nota sota un dels calaixos de l'habitació de la meva germana:

"Vaig mirar cap a la profunda foscor,
vaig estar molt de temps ple de dubtes i pors,
i vaig tenir somnis que ningú s'ha atrevit a somiar mai".

Una frase d'Edgar Allan Poe que havíem analitzat a classe d'anglès. A la meva germana li encantava aquest autor, però jo no sabia que tenia notes d'algunes de les seves frases. El que més em va cridar l'atenció va ser que "la profunda foscor" estava destacat amb un bolígraf vermell i que a l'esquena de la nota hi havia un escrit:

"Ningú pot fugir... Creu que així estarem els quatre units. No ho pot saber, que jo ho sé; si ho descobreix estic morta - 23 de juny de 2013."

Aquesta part semblava un tros arrencat del diari de la meva germana, poc abans que desaparegués. Massa perfectament arrencat.

En aquell moment el soroll de la porta de l'entrada va interrompre els meus pensaments; era la mare. Vaig agafar la nota i vaig sortir a saludar-la tractant de dissimular la meva descoberta. Durant el sopar, no vaig deixar de pensar en el tema fins que, en anar a buscar les postres, em vaig adonar per primera vegada que al costat de la nevera hi havia una porteta, força subtil, coberta bastant bé pel paper pintat

una mica arrencat de les parets de la casa. La meva reacció a aquesta nova zona de la casa va ser nul·la, per no avisar-ne la mare. Després de la nota, no podia confiar en ella, havia de ser prudent.

Dos dies després del doble descobriment, per no aixecar sospites en el cas que la mare hagués percebut la meva troballa i aprofitant que havia marxat tres dies a visitar unes amigues seves, vaig decidir endinsar-me dins l'amagatall. Era fosc, però estava preparat i comptava amb una llanterna. La primera impressió va ser que per la forma del lloc semblava un soterrani, era estrany que l'haguessin volgut tancar. Però a mesura que m'hi anava endinsant, això era el que menys em preocupava: en baixar prudentment els primers esglaons, una olor vomitiva, nauseabunda, indescriptiblement desagradable i a podrit era la sola olor que percebia. En acabar de baixar les escales, i girar la llum cap al racó dret de la cambra que es trobava a baix, em vaig quedar paralitzat. Hi havia el cadàver del meu pare amb els ulls al palmell d'una mà, situada a la punta d'un braç separat del tors i, l'altra mà, estava pegada al que quedava del cos i el connectava amb les seves cames, les dues arrencades. Al seu costat hi havia un cadàver completament descompost: el de la meva germana.

Em vaig quedar un moment paralitzat, observant l'escena de dos crims en la qual, l'únic cos que no estava descompost, semblava el resultat d'un assassinat personal per com de demacrat estava, o en tot cas, el que quedava d'ell i l'altre ja era irreconeixible; però la manca de múltiples ossos indicava que havia patit el mateix destí que el cos del pare. No sabia què fer, volia plorar, però sabia que no serviria per res. Tenia una respiració alterada, el meu cor batejava a una velocitat absurdament ràpida, i el meu cos estava completament immòbil, com per afegir-me els laments. Totes aquestes reaccions del meu cos eren probablement una advertència, per com de vulnerable em trobava en aquell moment: una habitació amb una sola entrada, sense llum, sense finestres, sense possibilitat d'escapar o demanar ajuda en el cas que fos necessari. No era d'estranyar que algú hi hagués comès unes tals atrocitats sense ser descobert. Vaig pensar que el més prudent era sortir d'allà, però al meu costat curios li van sorgir tantes preguntes que no volia sortir d'allà fins que pogués donar-hi resposta. Què els havia passat? Qui els havia fet allò? Per què? Com era que la meva germana semblava saber-ho segons el que havia escrit en aquella nota? Sense poder respondre de manera precisa aquestes preguntes, una sola paraula em va venir al cap: mare. Semblava evident ara que em parava a pensar-ho. L'única resposta que va tenir davant les desaparicions van ser els plors d'aquell matí quan van venir a parlar

amb ella per la primera desaparició i, el més probable era que aquesta tampoc fos una reacció sincera. No vaig tenir temps d'organitzar els pensaments quan vaig sentir una presència ben sinistra darrere meu:

-Tu també vols arruïnar aquesta família, Sam?

D'un cop sec em vaig trobar a terra.